

Пример за трансформиращ преразказ.

Публикувано от legolas на 02.01.2014

Това е оригинален текст, а малко по-надолу е примера за трансформиращ преразказ.

„Светлина, която спасява” - Драган Тенев /Оригинален текст/

- Слушай, Томас - каза старият Едисон, възседнал вече коня си, - най-много след час ще се върна и ще доведе доктор Макдермот. Дотогава стой при майка си и нито за миг не се отделяй от нея. Разбра ли?

- Да, татко, разбрах! - рече глухо изправеното до коня момченце, което държеше в ръце петролна лампа. В нейната жълта светлина лицето му беше бледо и измъчено. А и самото момче, въпреки че беше доста едро за своите десет години, сега изглеждаше някак издребняло, едва забележимо в нощта.

Бащата пришпори коня и изчезна в тъмнината. Момчето остана неподвижно на мястото си, докато в нощната тишина замряха и последните звуци от копитата, и едва тогава се върна в стаята при майка си. Болната лежеше в голямото дъбово легло, което Томас помнеше още от времето, когато бе съвсем малък... Изглежда, че болестта се бе усилила, защото от време на време майка му почваше да бълнува и високо викаше неясни и откъслечни думи, от които не се разбираше нищо. За да я успокои, Томас махна от челото ѝ изсъхналата кърпа, натопи я грижливо в паничката с оцет и отново я сложи върху горещото ѝ чело. „Как да ѝ помогна, боже мой!” - мислеше той отчаян.

Тежките мисли не му даваха покой. Беше свикнал винаги да се справя сам с толкова много трудности, които нерадостният живот на семейството им изправяше на пътя му, но сега беше безсилен да направи каквото ѝ да било.[...]

Не мина много време, откакто Томас бе седнал на леглото до майка си, и в нощта отново прозвуча конски тропот, но този път конете бяха два. Баща му и лекарят пристигаха. Томас скочи бързо, отвори тихо вратата и остана там с лампата в ръце. Двамата мъже влязоха в стаята, а доктор Макдермот дори не свали шапката си. Направо се наведе над леглото на

болната. Като свърши прегледа, той каза угрижено:

- Налага се бърза операция, Едисон, но ме е страх, че жена ви не ще издържи да пътува с кола до болницата. А да я оперирам тук, би трябвало да имам светлина, много светлина. Нищо не би могло да се направи при светлината на тази лампа. Трябва насочена, силна светлина. В болницата за тази цел има специални прожектори.

- Тогава да почакаме до сутринта. Не би ли могло да се почака? - попита бащата тревожно.

- Боя се, че ще бъде вече късно, Едисон. Случаят е много спешен и има опасност от инфекция - промълви сериозно Макдермот.

Двамата мъже замълчаха. Докторът беше навел глава и безпомощно стискаше юмруците си. Стариият Едисон го гледаше, без да продума.

Томас наблюдаваше ту стиснатите юмруци на доктора, ту безкръвното бледо лице на баща си и мислите му летяха с трескава бързина. Трябваше светлина, за да спасят живота на майка му. Той беше длъжен да намери светлина. Колко много неща беше измислял при нужда! Колко механизми, колко играчки бе правил за децата от градчето!

Изведнъж в главата му проблесна някаква мисъл и момчето извика:

- Най-много до половин час ще имате светлина, мистър Макдермот!

Не минаха и двадесет минути и той се върна, придружен от Джими момчето на съседите. В ръцете си Джими държеше няколко големи петролни лампи, а самият Томас с усилие мъкнеше голямо кристално огледало. Бързо го изправи на шкафа, после нареди пред него всички лампи и ги запали до една. Сноп ярка жълта светлина обля леглото на болната.

- Сега ще можете ли да оперирате мама? - Гласът му беше прегракнал и очите му бяха втренчени в очите на доктора.

- Ще мога, ще мога, момчето ми! - отговори Макдермот и го прегърна.

- Майка ти ще бъде спасена и ще дължи живота си повече на твоята изобретателност, отколкото на моите лъскави инструменти. Иди и се наспи спокойно. Утре, като се събудиш, тя ще бъде вън от всякаква опасност.

Двете момчета излязоха от стаята. В главата на Томас Алва Едисон се въртеше само една мисъл и той твърдо реши - един ден ще изобрети такава светлина, че при всеки случай да се прави операция и нощем, независимо от мястото.

Двете момчета отидоха в конюшната, мушнаха се в сеното и заспаха.

Светлина, която спасява

Преразказ от името на малкия Томас

Едисон

Аз съм малкият Томас Едисон. Баща ми каза да стоя до майка си, а той отиде да търси доктора. Стоях неподвижен докато гледах как баща ми изчезва в мрака и последните

тропания на копитата не изчезнаха.

Влязох при майка си. Тя лежеше на едно дъбово легло, което помня от малък. Грижливо махнах сухата кърпа, натопих я в паничката с оцет и я върнах на горещото ѝ чело. Бях свикнал да се справям с различни трудности, но сега не знаех какво да правя. Мама явно се влошаваше, защото от време на време бълнуваше и говореше неясни неща.

Пак се чу тропот на кон, само че този път бяха два коня. Аз бързо и тихо отворих вратата, докато държах петролна лампа. Двамата мъже влязоха вътре. Доктор Макдермот даже не си свали шапката, а веднага се надвесил над майка ми.

След като я прегледа, установи, че трябва веднага да я оперира. Опасяваше се, че тя няма да издържи да я закара с кола до болницата. Наложил се да я оперира тук, но му трябвало малко насочена светлина. Нищо не можеше да се направи с тази от петролната лампа. Затова в болниците имат специални прожектори. Баща ми предложил да изчакаме до сутринта и тогава да я оперира, но не можеше да се чака. Докторът стисна юмруци. Мислите хвърчаха из главата ми. Досега през много трудности съм минавал, толкова механизми и играчки съм измислял за децата, а сега бях безсилен. Изведнъж измислих нещо. Казах на мъжете, че до половин час ще имат светлина.

След двадесет минути се върнах, придружен от Джими, детето на съседите. Той носеше няколко големи петролни лампи, а аз едно голямо кристално огледало. Сложихме петролните лампи пред огледалото и един голям сноп светлина огря леглото на мама.

Попитах доктор Макдермот дали сега може да оперира мама. Той ми каза, че може и сега да изляза. До утре щяла да е добре.

След като излязох само една мисъл се въртеше в главата ми. Бях твърдо решил някой ден да изобретя такава светлина, че да може винаги да се прави операция по нужда.